S T J E R N E N
K I R K E N Y T
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2001

Præsident Monson opfordrer: Forbered jer, arbejd og tjen

»Dette er jeres tid nu. Hvad har I tænkt jer at bruge den til? Er I, hvor I gerne vil være i livet?« spurgte præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, i en satellitudsendelse for CES i januar, som tusinder hørte i Nord-, Mellem- og Sydamerika. Talen ved firesiden, som blev oversat til 22 sprog, blev sendt forskudt i Europa, og institutelever verden over kan få videoen.

Præsident Monson talte på Ricks College i Rexburg, Idaho, og gav de unge mennesker en opskrift, der kan hjælpe dem med at fokusere på, hvad de vil med deres liv:

»Vær, hvor I bør være.
Vær, hvem I bør være.
Sig, hvad I bør sige.
Gør, hvad I bør gøre.«

Derefter talte præsident Monson om tre porte, som, hvis de åbnes, vil sikre os succes på den jordiske rejse: Forberedelsens port, arbejdets port samt tjenestens port.

FOTO: MICHAEL LEWIS

»I må forsat vælge det rette, selv om det er sværere, i stedet for det forkerte, selv om det er lettere,« opfordrede præsident Monson de unge voksne i en udsendelse for Kirkens Uddannelsessystem.

Tjenestens port

»Herren har givet dette råd: »Er I beredt, behøver I ikke at frygte. Frygt er udviklingens og resultaternes fjende,« sagde præsident Monson. »Det er nødvendigt at forberede sig, at planlægge, så vi ikke sløser livet bort. Uden et mål kan der ikke være nogen virkelig succes.«

Præsident Monson understregede betydningen af uddannelse i forberedelsen af ens liv. »Vær disciplinerede, når I forbereder jer,« sagde han. »Hav pejlemærker, så I kan afgøre, om I er på rette kurs. Studer noget, I kan lide, og som vil gøre det muligt for jer at forsørge en familie. Selv om dette råd med sikkerhed gælder næsten alle unge mænd, så er det også relevant for unge kvinder. Der opstår situationer i livet, som vi ikke kan forudse, og som nødvendiggør anvendelige færdigheder.«

Arbejdets port

Præsident Monson opfordrede de unge medlemmer til altid at have mod til at gøre det, der er rigtigt. »Husk på,« sagde han, »at lederens kappe ikke er en behagelig slåbrok, men ansvarets kappe ... I må fortsætte med at nægte at gå på kompromis ... I må bevare modet til at trodse flertallets mening. I må forsat vælge det rette, selv om det er sværere, i stedet for det forkerte, selv om det er lettere.« Præsident Monson advarede om, at når man prøver at nå sine mål, er der ting, der er vigtigere end ambitioner. »Det er en god ide at være ambitiøs, at have mål, at ville være god til det, I kan – men det er en frygtelig fejltagelse at lade gåpåmod og ambition stå i vejen for en venlig og anstændig opførsel over for andre mennesker,« sagde han. »Det handler ikke om, at de så er rare over for jer. Det handler om, at I får det bedre med jer selv.«

Tjenestens port

Præsident Monson citerede dr. Albert Schweitzer (1875-1965): »Jeg ved ikke, hvordan jeres skæbne vil forme sig, men dette ene ved jeg: De eneste blandt jer, som virkelig bliver lykkelige, er dem, der har stræbt efter at finde ud af, hvordan man tjener andre.«

Præsident Monson påpegede, at skrifterne er fulde af eksempler på tjeneste, som Herrens tjenere og Jesus selv ydede. Han »satte de lamme tiggere i stand til at gå og de blinde mænd i stand til at se. Han gav enken i Nain sin

døde søn tilbage, som gennem ham nu levede. Han oprejste Lazarus fra graven. Han tilgav den kvinde, der var blevet grebet i ægteskabsbrud. Han sonede for alles synder. Han døde, for at vi kan leve evigt.«

I vores hverdag finder vi utallige muligheder for at følge Jesu Kristi eksempel, sagde præsident Monson, og »når vi går Herrens ærinde, har vi ret til Herrens hjælp.« Præsident Monson talte om et maleri af Frelseren, som hænger på væggen over for hans skrivebord. »Når jeg står over for et irriterende problem eller en vanskelig beslutning, ser jeg altid på det billede af Mesteren og stiller tavst mig selv spørgsmålet: ›Hvad ønsker han, at jeg skal gøre?‹ Så er der ikke længere nogen tvivl, ej heller rådvildhed tilbage. Vejen, jeg skal gå, er tydelig, og stien foran mig drager.«

Til sidst opfordrede præsident Monson de unge til at søge himmelsk hjælp for at vide, hvordan de kan tjene andre. »Der er ingen følelse så opmuntrende eller viden så trøstende som den, at vor Fader har besvaret en andens bøn gennem jer.« □

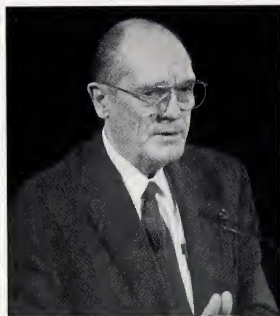
Evige familier bør være det største mål, forklarer ældste Porter

Sarah Jane Weaver

Nutidige profeter har myndighed, hvormed de ser, hvad der ligger forude, og advarer dem, der er forstandige nok til at lytte, sagde ældste L. Aldin Porter fra De Halvfjerds' Præsidium den 4. februar 2001. »Det, vi har brug for i vore dage, er flere mennesker, der lytter, flere mennesker, der følger og kan føle ordene fra de levende profeter,« sagde ældste Porter.

Ældste Porter talte ved en CES-fireside og opfordrede 18 000 unge voksne, som var samlet i Brigham Young University Marriott Center, til at »[ransage] profeterne« (3 Nephi 23:5). Flere tusinde flere i Nord-, Mellem- og Sydamerika hørte talen direkte via satellit. Firesiden, der er oversat til 22 sprog, blev sendt forskudt i Europa, og institutelever verden over kan få videoen.

Ældste Porter talte om nutidige profeter og den rolle, de har med at minde Kirkens medlemmer om værdier, der ikke ændrer sig. For at illustrere dette citerede han fra »Familien: En proklamation til verden«, som blev præsenteret af præsident Gordon B. Hinckley ved Hjælpeforeningens årlige møde i september 1995 (se

Flere end 18 000 unge voksne samledes i Brigham Young University Marriott Center for at lytte til råd fra ældste L. Aldin Porter fra De Halvfjerds' Præsidium.

Liahona, okt. 1998, s. 24). Ældste Porter forklarede, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum blev inspireret til i dette hellige dokument at fremhæve de standarder, lærdomme og skikke, der vedrører familien, og som profeter gentagne gange har belært om gennem historien.

»Størstedelen af jer, der lytter i aften, vil inden for nogle få måneder eller år alvorligt overveje at blive gift,« sagde han. »Nogle af jer har måske allerede taget dette yderst vigtige skridt. Må jeg minde jer om, at et meget omhyggeligt studium af denne proklamation i høj grad vil kunne hjælpe jer, når I begynder at stifte et hjem og en familie. Hvis den, I har til hensigt at blive gift med, ikke er enig i de lærdomme, der belæres om i den, så vær klar over, at der ligger en fare i at vie jeres liv til vedkommende.«

Ældste Porter forklarede, at da han læste proklamationen for første gang og lagde mærke til, at den havde Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Kvorums underskrift, mindede det ham om en udtalelse af præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972): »Hverken Kirkens præsident, Det Første Præsidentskab eller den fælles stemme fra Det Første Præsidentskab og De Tolv vil nogensinde lede de hellige på vildspor og udsende råd til verden, som er imod Herrens vilje« (*Ensign*, juli 1972, s. 88).

Ældste Porter vidnede om, hvor sand denne udtalelse er, og sagde dernæst til de unge voksne, at deres første mål bør være at stifte en evig familie. Han fremhævede også kønnenes rolle, idet han bemærkede, at der i dag er stor forvirring i verden

om dette emne. Han talte om de alvorlige konsekvenser af seksuel synd og pornografi.

»Budskabet fra profeterne har gennem alle tidsaldre været, at I skal forblive rene, forblive ubesmittede, så skal I høste ubegrænset lykke,« sagde ældste Porter. »Meget af det, man i vore dage kan se på TV og på video og i biograferne nedværdiger kvinder og skænder helligheden af formeringens kraft. Jeg ville ønske, at jeg havde tilstrækkelige ord eller evne til at udtrykke mig til at indprente jer, hvor nødvendigt det er at have rene tanker for at kunne bygge en stærk grundvold af retskaffenhed i forventningen om et lykkeligt og tilfredsstillende liv.«

Ældste Porter citerede præsident Hinckley og bad de tilstedeværende om at undgå gæld og om at sætte deres hjem i orden. Han tilføjede, at i der sidste årti har der »været en alvorlig nedgang med hensyn til ærlighed, trofasthed, troskab, ære og hengivenhed for sandheden. Mange har erstattet disse egenskaber med tvetunget tale og falskhed.«

En stor del af splid og ulykke stammer fra hjemmet på grund af manglende disciplin i økonomiske anliggender, sagde han. »Husk på, at disciplin er en forudsætning for den personlige og familiens frihed.«

Ældste Porter sluttede sin tale med at understrege, at når det drejer sig om lydighed mod åndelige og timelige love, vil Kirkens medlemmer gøre klogt i at lytte til Herrens råd, som er åbenbaret gennem hans profeter. »Dette er vores dag,« sagde han. »Dette er vores tid. Vi ærer vore forfædre for deres kolossale offer, men skal vi blot være efterkommere af storslåede mænd og kvinder? Har vi ikke en rolle at spille i Herren Jesu Kristi store, vedvarende værk? Svaret er: ›Selvfølgelig har vi det!‹ Og eftersom de ikke svigtede i deres udfordringer, så må vi heller ikke svigte i vore. De fandt det lys og den vejledning, de havde brug for, i de levende profeter på deres tid. Vi finder det lys og den vejledning, vi har brug for i vor tid fra den samme kilde, nemlig vore dages levende profeter.« □

Artiklen tilpasset fra Church News, *10. februar 2001.*

Vend den anden kind til

Neil Newell

Blandt indbyggerne i Otavalo i Ecuador bor der en mand, som engang hadede Kirken. Han hadede alt ved Kirken: Dens medlemmer, dens lærdomme, alt som den stod for. Når medlemmerne ønskede at opføre en ny kirkebygning, satte denne mand sig imod. Da der blev malet graffiti på Kirkens bygninger, mente nogle, at han stod bag. Ingen vidste, hvorfor han hadede Kirken.

Sidste sommer ramte et jordskælv Otavaloområdet, og mandens hus væltede omkuld. Han havde ingen steder at bo. Han bad om hjælp her og der. Han bad byen og dernæst kirkerne om hjælp. Men Otavalo er et fattigt samfund, og der var meget få, som havde midler til at gøre noget som helst. Selv om nogle ønskede at hjælpe, var der for mange behov og for få midler.

Så sidst i oktober gjorde denne mand, som hadede Kirken, noget, som han aldrig havde troet, han ville gøre: Han bankede på Rafael Campos dør, højpræsternes gruppeleder i Peguche Ward i Otavalo Ecuador Imbabura Stav.

»Der er noget, som jeg gerne vil tale med dig om,« sagde han. »Mit hus er faldet sammen, og jeg har ikke råd til at sætte det i stand. Jeg ved, at vi ikke har været enige førhen, og at jeg ikke har ret til at bede jer om noget. Men jeg har ikke noget hjem til min familie, og så tænkte jeg, om der er nogen som helst måde, hvorpå din kirke kan hjælpe lidt?«

Bror Campo var blevet medlem af Kirken for 30 år siden. Han var en af de første, der blev døbt i Otavalo. Han havde personligt været vidne til mandens hævngerrige ord og handlinger mod Kirken. Der fløj mange tanker gennem bror Campos hoved den dag. Men til sidst kom Frelserens ord til ham med stor kraft: »Slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til« (Matt 5:39).

»Det har vi belært om i 30 år,« sagde han til sig selv. »Måske er tiden inde til at praktisere det, som vi har belært om.«

Bror Campo forklarede situationen for sin svigersøn, Mario Germán Cacuango, der er wardets biskop. Biskop Cacuango havde det på samme måde. Næste søndag forklarede biskoppen og højpræsternes gruppeleder situationen ved et samlet møde for højpræsterne og ældsternes kvorum.

»Vi kender alle denne mand,« sagde biskoppen. »Vi ved alle, hvad der

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF LDS WELFARE SERVICES

Medlemmer fra Peguche Ward i Otavalo Ecuador Stav lægger et tag til en mand, hvis hus er blevet ødelagt.

er sket førhen. Men manden har ikke noget hjem, og han er kommet til os og har bedt om hjælp.«

Biskoppen lod en liste gå rundt og bad dem, der ønskede at hjælpe, om at skrive, hvad de var villige til at give. Der var 23 mænd til mødet denne dag. Da listen havde været rundt, stod der 23 navne på den. En mand tilbød at tage nogle søm med. En anden sagde, at han havde noget træ. En anden kunne tage 50 cementblokke med. En anden tilbød sand og en anden at arbejde. Da biskop Cacuango havde gennemgået listen, foreslog han brødrene, at de skulle mødes kl. 7 næste morgen og hjælpe med at bygge det nye hus.

Da bror Campo sagde til manden, hvad Kirkens medlemmer var villige til at gøre, smeltede mandens hjerte. Han græd. Bror Campo græd også.

Mandag den 6. november 2000 samledes præstedømmekvorummerne fra Peguche Ward kl. 7 om morgenen og byggede et beskedent, men solidt hjem til en mand, der havde været deres værste fjende. Da de var færdige, havde de ikke blot bygget et hus, men alt imens havde de bygget en bro af forståelse, tjeneste, næstekærlighed og tilgivelse. □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *20. januar 2001.*

Kirken hjælper jordskælvsofre i El Salvador og Indien

Efter at to store jordskælv ramte El Salvador i januar og februar, og et ramte Indien i januar, sendte Kirken humanitærhjælp til begge lande og deltog i den internationale indsats for at hjælpe tusinder af mennesker, som har mistet deres hjem og deres kære.

I El Salvador døde 15 sidste dages hellige, da et jordskælv ramte ud for Stillehavskysten i dette land i Mellemamerika. Kun fire uger senere havde endnu et jordskælv sit epicentrum på landjorden ved landets hovedstad. Kirkens nødhjælp, som bestod af 226 000 kilo mad, 3200 telte, 25 000 tæpper, 34 000 pakker med toiletartikler, 7000 skolepakker samt 13 600 kilo førstehjælpsudstyr, værktøj og trillebøre, blev sendt til området.

Flere hundrede medlemmers hjem blev helt ødelagt eller svært beskadiget. Kirkens hjælp omfattede fremskaffelse af byggematerialer, og medlemmerne hjalp hinanden med at reparere og genopbygge hjemmene.

FOTO: NEIL NEWELL

Et jordskred udløst af jordskælvet i El Salvador ødelagde hjem og krævede adskillige menneskeliv.

FOTO: NEIL NEWELL

Missionærer var med til at finde overlevende og redde ting fra delvist begravede hjem i El Salvador.

Ældste Lynn G. Robbins fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Mellemamerikanske Område, rapporterede, at alle missionærer i området var i sikkerhed. Missionærerne fik lov til at komme forbi politiets barrikader kort efter begge jordskælv for at være med til at lede efter overlevende og redde ting fra delvist begravede hjem.

Lokale præstedømmeledere hjalp nødstedte medlemmer ved at bruge fasteoffermidler og tilbyde dem, som havde mistet deres hjem, midlertidigt husly i kirkebygninger. Ingen af de 86 kirkebygninger, som ejes af Kirken, i området led konstruktionsmæssig skade, men nogle lejede kirkebygninger blev ødelagt.

Kirken havde tilfældigvis sendt et fly med varer til El Salvador tre dage inden, det første jordskælv ramte, og et filmhold fra Kirkens Velfærdstjeneste var på vej til Mellemamerika, da katastrofen indtraf. Holdet kom hurtigt frem til jordskælvsområdet og dokumenterede, hvordan Kirken handler i katastrofesituationer.

»Jeg håber, at medlemmerne en dag vil kunne se tilbage på denne prøvelse som en tid med personlig vækst og erfaring, en tid til at hjælpe de nødstedte gennem kærlig tjeneste, og en tid hvor de har lært, hvordan Kirkens velfærdsprogram fungerer,« sagde ældste Robbins.

I det nordvestlige Indien mistede titusinder livet eller blev såret, da et jordskælv ramte. Ingen medlemmer, missionærer eller nogen af Kirkens ejendomme blev direkte berørt.

Kirken sendte over 27 000 kilo mad, tæpper, tøj og medicin til de områder, der var hårdest ramt af katastrofen. Nødrationer blev distribueret af velgørenhedsorganisationer. Kirken sendte ligeledes penge som hjælp til eftersøgnings- og redningsarbejdet, midlertidigt husly og køb af udstyr til flygtningelejre. □

Sidste dages hellige finder mange måder at tjene på

Indien hædrer Sidste Dages Helliges Velgørenhed

Sidste Dages Helliges Velgørenhed, distributionsled for Kirkens humanitære hjælp, blev den 11. januar anerkendt i Indien af den ansete Diwaliben Mohanlal Mehta velgørenhedsfond ved en ceremoni i Bombay i Indien. Gary Winters, leder af distributionsafdelingen for Kirkens humanitære hjælp, og Douglas Rose, den lokale repræsentant for Sidste Dages Helliges Velgørenhed, modtog prisen Progress in Religion (Religiøs fremskridt) i Bombays Nehru Auditorium.

En samtale mellem fondens grundlægger Mafatlal Mehta og moder Teresa, som havde fået en lignende anerkendelse i Storbritannien, inspirerede til denne pris. Sidste Dages Helliges Velgørenhed var den eneste organisation ved prisoverrækkelsen, hvor ni enkeltpersoner, som længe har tjent de nødlidende mennesker i Indien, også blev vist anerkendelse.

Udvælgelseskomiteen, som P. N. Bhagawati, tidligere præsident for Indiens højesteret, er formand for, bemærkede, at siden 1990 har Sidste Dages Helliges Velgørenhed indgået partnerskab med over 50 organisationer i Indien og »skaffet faglærte frivillige og skænket uddannelsesmaterialer, tøj, fødevarer, udstyr, medicin eller bevillinger alt efter organisationens behov.«

Udtalelsen roste Sidste Dages Helliges Velgørenhed for »ikke at have nogen direkte tilknytning til kaste, trosbekendelse, religion eller tro. Der bliver slet ingen forskel gjort i dens indsats i hjælpearbejdet.«

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *27. januar 2001.*

Medlemmer i Sierra Leone hjælper krigsofre

Medlemmer af Freetown Sierra Leone Distrikt ydede for nylig tjeneste på et center for ofre for borgerkrigens grusomheder. Distriktets medlemmer i dette nordvestlige afrikanske land gjorde rent på centret og gav patienterne tøj.

W. S. Thompson fra distriktspræsidentskabet opmuntrede patienterne og fortalte dem, at Herren var klar over deres nuværende situation.

Søstre hjælper ældre

Søstre fra Hjælpeforeningen i Kamakura og Totsuka ward i Yokohama Japan Sydlige Stav ydede tjeneste hos ældre mennesker på et rekonvalescenthjem. Søstrene fra de to ward besøgte beboerne og sang for dem. De gav også hver beboer et håndskrevent kort og et lille kviltet tæppe, der var lavet som en del af Hjælpeforeningens projekt.

Besøget på hjemmet var en mindeværdig oplevelse for søstrene. Ældste L. Edward Brown fra De Halvfjerds og præsident for Det Nordasiatiske Område sagde til dem ved et møde inden deres besøg: »Dette er en mønsterværdig aktivitet for Hjælpeforeningen. Jeg ved, at Herren glæder sig meget over jeres indsats. Han siger sikkert: ›Tak fordi I tjener mine børn.‹«

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *27. januar 2001.*

Mad doneret af hellige i staten Washington

I et brev dateret den 15. januar til fire stave i staten Washington i USA roste Frelsens Hær Kirkens medlemmer for en indsamling af mad, som »er et eksempel på, at det kan være en familiebegivenhed at hjælpe andre, og at hvor der er behov, er der også mennesker, der er parate til at hjælpe.«

Jason Koenig fra den lokale Frelsens Hær sagde, at Kirkens madindsamling, som sluttede ved udgangen af 2000, gav »øget støtte til Frelsens Hær.« Han fortalte, at af de 800 kasser med mad, som for nylig blev leveret til trængende familier, gav Kirken mad til de 479, eller 60% af den indsamlede mad.

Under projektet indsamlede medlemmer af Kennewick Washington Stav 2120 kilo mad, Kennewick Østlige Stav 1590 kilo, Pasco Stav 1050 kilo og Richland stav 2100 kilo.

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *3. februar 2001.*

22000 bøger sat på plads på fire timer

Omkring 200 medlemmer af West Linn og Willamette ward samt Westlake Gren (for unge voksne) i Lake Oswego Oregon Stav tog udfordringen op med at hjælpe med at flytte biblioteksbøger til et nyt bibliotek i den ombyggede West Linn High School.

Den 16. december sluttede disse medlemmer sig til forældre, som var frivillige hjælpere, og bar læssevis af bøger i en 400 meter lang menneskekæde fra det gamle til de nye bibliotek. De satte 22 000 bøger på plads på godt fire timer, en opgave som for to år siden tog bibliotekarer og frivillige to uger at klare.

Kaaren Pixton fra West Linn Ward organiserede tjenesteprojektet, som blev omtalt i ledende artikler i de lokale aviser. Bibliotekar Gary Eppelsheimer takkede Kirkens medlemmer og andre frivillige fra lokalområdet.

»Det var virkelig en vidunderlige oplevelse,« sagde søster Pixton. »Jeg nød at kunne gøre noget betydningsfuldt for skolen.« □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *27. januar 2001.*

Ny kirkebygning fører til forbedringer i nabolaget

Iden nyopførte kirkebygning i Sotero del Río Ward i Santiago Chile Puente Alto Stav er der endnu ikke blevet afholdt et eneste nadvermøde. Men den prægtige kirkebygning bygget i røde mursten påvirker nabolaget. Medlemmerne venter på kommunens godkendelse af bygningen til kirkelige handlinger. Indtil da har de haft travlt med at anlægge haven omkring den.

I følge Rodolfo Aceveo, der er biskop i Sotero del Río Ward, er beboerne ved kirkebygningen, der er bygget på en tidligere losseplads, glade for forandringen i deres kvarter. Den smukke kirkebygning har inspireret naboerne til at anlægge haver og forbedre udseendet i deres egne haver.

»Denne kirkebygning er et eksempel på orden og renlighed for alle,« sagde formanden for beboerforeningen.

Bygningens indflydelse går længere end til haven og græsplænen. Ved juletid samledes medlemmerne uden for bygningen og sang julesange. Gennem deres sang hørte mange om Kirkens budskab. Nu er naboerne spændte på at se kirkebygningen indeni ved det kommende åbenthus og indvielsen, sagde biskop Acevedo.

En leder i nabolaget sagde til biskop Acevedo, at han var interesseret i at unge, som ikke er medlemmer af Kirken, kan deltage i wardsaktiviteterne. Medlemmerne har ligeledes besøgt alle hjemmene i nabolaget og omdelt information. □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *3. februar 2001.*

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Beboere ved den nyopførte kirkebygning i Santiago i Chile ordner deres haver og sår græs uden for deres hjem. Den frodige have omkring kirken har inspireret husejerne til at forskønne deres grunde.

Yderligere ideer til fællestid i juni 2001

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som lederne kan bruge sammen med Fællestid, der er trykt i Liahona *fra juni 2001. Se efter lektionen, instruktioner og aktivitet, som passer til disse ideer, i »Vi bliver velsignet, når vi følger profeten« på side 6 og 7 i* Lille Liahona *i denne udgave.*

1. *For mindre børn:* Fortæl historien om Moses (se 2 Mos 2:20; *Primary 6*, lektion 18–22). Medbring nogle ting og billeder, der illustrerer forskellige dele af historien, fx en kurv, en stav, et billede af Det Røde Hav (eller et andet vandområde), osv. *For større børn:* Få børnene til at identificere tingene eller billederne, der er nævnt ovenfor, og fortælle hvad de har med oplevelser fra Moses' liv at gøre. Fortæl børnene, at Moses var en af de store profeter i Det Gamle Testamente. Forklar, at Herren velsignede israelitterne mange gange og gav dem mad og passede på dem, når de adlød de befalinger, de havde fået gennem deres profet. Men selv om israelitterne oplevede mange mirakler, var de nogle gange ikke lydige, og Moses var nødt til at bede dem om at omvende sig, ellers ville Herren holde op med at velsigne dem. Få børnene til at synge en sang eller salme om profeter. Fortæl om dit vidnesbyrd om, at Herren vil velsigne os, når vi adlyder vores profet i dag.

2. Vælg en profet fra Det Gamle Testamente eller Mormons Bog, fx Enok (Moses 6–7; *Primary 6*, lektion 7), Noa (*Primary 6*, lektion 8), Moses (*Primary 6*, lektion 18), Lehi (*Primary 4*, lektion 2 og 5), Kong Benjamin (*Primary 4*, lektion 10). Få hvert barn eller hver klasse til at tegne en del af historien. Få pianisten til at spille ærbødige sange, mens børnene tegner. Saml billederne ind. Lim dem sammen, så de kan bruges i en filmkasse (se »Filmkasser«, *Undervisning, den største kaldelse*, s. 167), mens børnene øver sig i at synge en sang eller salme om profeter, eller hæng den på væggen. Vis tegningerne frem, og fortæl en historie om hver profet, når børnene er færdige med at synge.

3. *For mindre børn:* Fortæl historien om Noa (se *Primary 6*, lektion 8). Få nogle af børnene til at komme op foran og være nogle af de forskellige dyr, som gik ombord på arken. Få de andre børn til at gætte, hvilke dyr de er. *For større børn:* Kopier nogle dele af historien om Noa fra skrifterne (se 1 Mos 6:9–21; Moses 8:22–30). Opdel historien i separate hændelser, og giv en til hver klasse. Få klasserne til at lave rollespil over eller fortælle resten af børnene deres del af historien. Tegn et billede af en ark i vandet, på tavlen eller et stort stykke papir. Tegn vandlinien tværs over tavlen eller papiret. Bed børnene om at nævne de ting, som Noa og hans familie gjorde for at adlyde Herren (adlød Guds befalinger, byggede en ark, lagde mad i arken, samlede dyr til arken, flyttede ind i arken osv.) Skriv disse svar på tavlen over vandlinien. Bed dernæst om en liste over de ting, som de ugudelige gjorde eller ikke gjorde (lyttede ikke til profeten Noa, omvendte sig ikke, de gjorde nar, de prøvede at slå Noa ihjel osv.) Skriv disse ting under vandlinien. Fremhæv, at Gud beskyttede dem, der var lydige mod hans profet. De, der ikke var lydige, døde. Tegn en regnbue over arken, og forklar, at Herren lovede Noa, at han aldrig mere ville sende en flodbølge, som ville dække jorden (se 1 Mos 9:13–15). Få børnene til for hver af regnbuens farver at nævne en velsignelse, som vi får, når vi følger profeten i dag. Forklar, at regnbuen hjælper mennesker med at huske Guds løfte til Noa. Når vi adlyder de sidste dages hellige profeter, vil Herren velsigne os, ligesom han velsignede Noa og hans familie. □

Forbered missionærer til deres opgaver

Shaun D. Stahle

Efter flere ugers intensivt studium af evangeliet og sprog kommer missionærerne ud fra Missionærskolen mere fortrolige med evangeliet. At denne åndelige fortrolighed er nøglen til succesrig missionering lærte syv nye præsidenter for missionærskoler og deres hustruer på et seminar fra den 9. til den 12. januar på Missionærskolen i Provo. Generalautoriteter og ansatte fra Missionærafdelingen underviste parrene i, hvordan de skal forberede de nyligt kaldede missionærer til deres opgaver.

En af de vigtigste udfordringer for en præsident for en missionærskole, sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, er at være opmærksom og at kunne anvende dømmekraftens gave. Præsidenten kan lære noget gennem interview, og hans hustru kan lære noget af missionærernes ansigtsudtryk og deres samtaler. Men, fremhævede han, når det drejer sig om at tage sig af missionærerne og Herrens værk, skal præsidenterne stole på Helligåndens hjælp til at skelne.

Ældste Ballard forklarede, at en succesrig missionær er en, der er værdig på enhver måde, lydig og fokuseret på arbejdet og på at skabe velvilje. Formålet med at sende 60 000 missionærer ud i verden er at finde de oprigtige af hjertet. Hvis en missionær kan knæle ned om aftenen og bede til vor himmelske Fader og sige, at han eller hun har arbejdet hårdt, og bede ham om at anerkende dagens arbejde, »så har vi en god missionær. Det er en god missionær, hvad enten han døber eller ej, skønt missionærer bør døbe.«

Ældste Earl C. Tingey fra De Halvfjerds' Præsidium og leder af Missionærafdelingen, demonstrerede missioneringens stadig større værdi ved at sammenligne Kirkens medlemskab i hele verden med en lille forsamling præstedømmebærere i Kirkens første tid, som mødtes i Kirtland, Ohio, i 1834. Joseph Smith samlede den unge Kirkes præstedømmebærere til vidnesbyrdmøde i en lille skolebygning. Efter deres vidnesbyrd sagde profeten, at han følte sig opbygget, men bemærkede så, at de »ikke [vidste] mere om denne Kirkes skæbne og dette rige end et barn på moders skød« (citeret i Conference Report, april 1898, s. 57).

Fra dette udgangspunkt, sagde ældste Tingey, »ser vi tilbage og ser, at Kirken har udviklet sig, som Joseph sagde, den ville.«

Kirken har 15 missionærskoler. Præsidenterne herfor kaldes til at tjene i to år. »Vi hilste på over 800 familier og deres missionærer den første uge, vi var her,« mindes W. Brent Edman, der er blevet afløst som præsident for Missionærskolen i Provo. »Det var den største gruppe, vi har haft. Siden da har vi hilst på 67 000 missionærer.« □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *20. januar 2001.*

FOTO: SHAUN D. STAHLE, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Præsident W. Brent Edman (til højre i midten) og hans hustru, Kay, samt 22 missionærer fra Mongoliet mødes med den nyligt kaldede præsident for Missionærskolen i Provo, David B. Wirthlin, og hans hustru Anne.

Præsident Faust overværer 150-årsdagen for grundlæggelsen af Parowan

John L. Hart

Skyer af damp brusede fra hestenes og mulddyrenes forfrosne muler i tågen inden daggry. I de overdækkede vogne, som dyrene var spændt for, sad familier pakket ind i tæpper, og kun deres rødmossede ansigter var fremme i den kolde luft. Vogntoget var parat til at køre.

Kl. 8 om morgenen den 13. januar var tydeligvis ikke det mest bekvemme tidspunkt at genskabe en rejse med vogntog eller til festligholdelse. Men for beboerne i dette område i det sydlige Utah, som ønsker at mindes deres forfædre, er ubekvemmelighed en bagatel. Så vogntoget rullede af sted ved solopgang på den 6,4 km lange tur til Parowan. Vogntoget var blot én af mange aktiviteter, som blev afviklet under en ti dage lang festligholdelse i anledning af 150-året for grundlæggelsen af Parowan, som var den første koloni i det sydlige Utah.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, var æresgæst ved festligholdelsen, og han sagde, at denne betydningsfulde begivenhed blev afholdt i vinterens mulm og mørke, fordi det var på den årstid, »at [kolonien] blev grundlagt.«

Den kolde morgen førte bestemt tankerne tilbage til en anden kold morgen for 150 år siden, den 13. januar 1851, hvor et vogntog, som ældste George A. Smith (1817–1875) fra De Tolv Apostles Kvorum ledte, ankom til det, som snart blev til byens torv. Kolonien blev pålagt at indlede en »jernmission«, som ikke blev nogen succes. Men Parowan blev den base, hvorfra koloniseringen og lederskabet bredte sig til andre steder i det

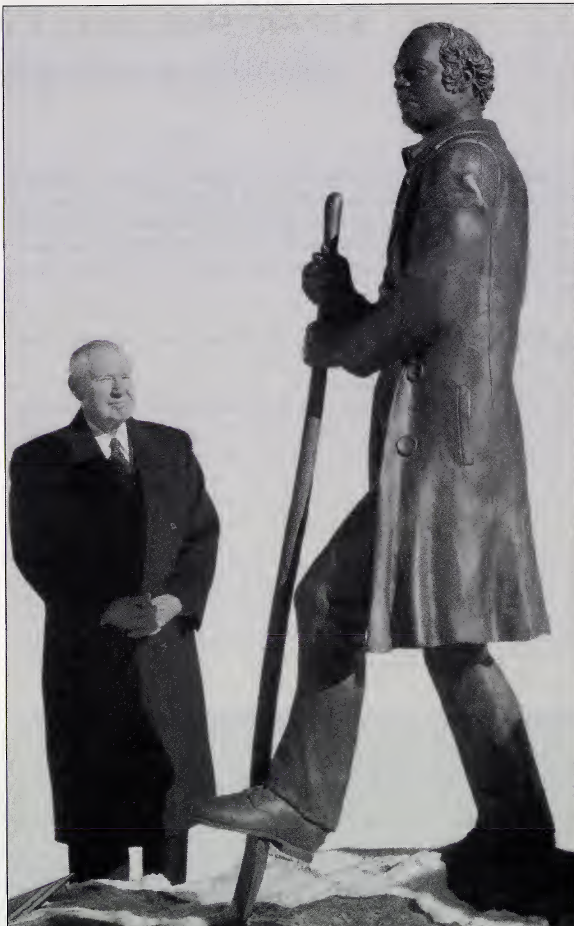

FOTO: JOHN L. HART, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Richard Johnson portrætterer ældste George A. Smith og foretager navneopråb inden vogntogets afgang.

sydlige Utah, det nordlige Arizona, Nevada og Colorado. Siden da har det historieinteresserede samfund ofte æret sine grundlæggere og mindet forholdene i den første tid.

Den 13. januar indledtes vogntoget med et navneopråb, hvor Richard Johnson portrætterede ældste George A. Smith, der kaldte nybyggerne sammen, og efterkommerne svarede på deres forfædres vegne. Bror Johnson, en af Joel Hills Johnsons efterkommere, bad en bøn og foretog endnu et navneopråb ved et møde i byen, som blev afholdt senere samme formiddag på Parowan High School. Også her svarede efterkommere for de første nybyggere. Da præsident Faust havde set vogntogets deltagere komme til mødet i byen, udtrykte han sin påskønnelse af deltagerne og bemærkede, at han især var glad for at se børn deltage. »Jeg har personlig interesse i kolonien Iron County, for jeg har fem børnebørn, der er efterkommere af George A. Smith, som ledte den første koloni,« sagde han. »Ved at studere Iron Countys historie har jeg lært … at historien om dette amts kolonisering ikke hovedsageligt drejer sig om jern, men om de store udfordringer, den karakterstyrke, de kampe og den tro, som de, der var kaldet til eller frivilligt havde meldt sig til at deltage i Iron County-missionen, havde. Senere indviede præsident Faust en statue af ældste Parley P. Pratt (1807-1857), medlem af De Tolv Apostles Kvorum og udforsker af området, og holdt tale ved en fireside for de unge.

FOTO: JOHN L. HART, VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF *CHURCH NEWS*

Ved fejringen af 150-året for grundlæggelsen af Parowan i Utah indviede præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, statuen af ældste Parley P. Pratt.

I sin tale ved firesiden for de unge beskrev præsident Faust navneopråbet, som blev foretaget, hvor »efterkommerne efter dem, som var med i det første kompagni, blev bedt om at rejse sig familievis … En dag vil der blive foretaget endnu et navneopråb. Vi skal stå til regnskab for vore forældre, bedsteforældre og oldeforældre. Mit barnebarn Nate [Smith, efterkommer efter George A. Smith] skal aflægge regnskab for George A. Smith. Dette er meget hellige bånd … En dag vil jeres blive råbt op af Israels Hellige, og skrifterne fortæller os, at ›han beskæftiger ingen tjener der‹ (2 Nephi 9:41). Vi vil hver især blive kaldt frem for Frelseren.«

De første nybyggere omfattede 120 mænd, 30 kvinder og 18 børn. De forlod Fort Provo den 16. december 1850 og rejste i fire uger i snestorme, dyb sne og hård frost over fem højdedrag og bjergkæder til Parowan. □

Artiklen tilpasset fra Church News, *20. januar 2001.*

Kazakhstan giver Kirken offentlig anerkendelse

Af Shaun D. Stahle

I et land, hvor der for et år siden ikke var nogen medlemmer af Kirken, mødtes ældste Wayne M. Hancock fra De Halvfjerds og præsident for Det Østeuropæiske Område med regeringsembedsmænd i Kazakhstan ved et historisk møde den 2. februar. Ældste Hancock udtrykte taknemmelighed for den officielle anerkendelse, som regeringen havde givet Kirken den 19. december 2000.

Amanbek Mukosov, leder af sekretariatet for Nationalkomiteen for Religiøse Anliggender, bød ældste Hancock velkommen ved det første møde, man kender til mellem en af Kirkens generalautoriteter og kazakhstanske embedsmænd. Næstformanden for Nationalkomiteen for Religiøse Anliggender, Vladimir Ivanov, var ligeledes til stede.

Ved mødet citerede hr. Mukosov fra Kazakhstans forfatning, som garanterer alle trossamfund religionsfrihed og beskyttelse, og han bekræftede sit lands interesse i et bredspektret religiøst samfund, hvor alle trosretninger eksisterer i harmoni.

Ældste Hancock gav udtryk for Kirkens ønske om at øve god indflydelse i landet og styrke dets befolkning. På det fire dage lange besøg mødtes ældste Hancock med andre repræsentanter for staten og lokalsamfundet, som udviste interesse i at hjælpe med at få Kirken etableret.

Ældste Hancock mødtes ligeledes med medlemmer af Kirken. Som en del af festlighederne overværede næsten 70 medlemmer og venner et kulturelt arrangement, hvor der blev nydt traditionel mad og musik. De første indsættelser til Det Melkisedekske Præstedømme blev ligeledes foretaget, og de første tempelanbefalinger blev udstedt til lokale medlemmer.

Kazakhstan var engang en sovjetisk republik, og er det niende største land i verden. Indtil der i zartidens Rusland kom permanent bosættelser i området i midten af det 19. århundrede, var området med naboerne Rusland mod nord og Mongoliet og Kina mod øst hovedsageligt beboet af kazakhstanske nomadefolk, der var efterkommere af tyrkiske og mongolske stammer.

I dag består Kazakhstans blandede befolkning af omkring 50% kazakhstanere, 35% etniske russere samt flere forskellige europæiske og asiatiske etniske grupper. □

Artiklen venligst stillet til rådighed af Church News, *17. februar 2001.*

FOTO: VENLIGST STILLET TIL RÅDIGHED AF DET ØSTEUROPÆISKE OMRÅDE

Regeringsledere mødes med ældste Wayne M. Hancock (til højre) en måned efter, at Kazakhstan gav Kirken officiel anerkendelse.

Nyt biskopråd i Odense

Den 7. januar havde Odense 1. Ward uanmeldt besøg af stavspræsidentskabet for Århus Stav.

Da stavspræsident Ryttersgaard tog ordet, var det for at afløse det siddende biskopråd. Biskop Karl Ove Ilskov, førsterådgiver Finn Kreiberg og andenrådgiver Niels Ove Andersen blev ved håndsoprækning af den forsamlede medlemsskare takket for den store og mangeårige indsats. De blev også takket for den styrke, ihærdighed og gode ånd, hvormed de har forvaltet deres kald som wardets ledere.

Straks derefter blev et nyt biskopråd indstillet. Alle tilstedeværende tog vel imod stavspræsidentskabets indstilling og bød ved håndsoprækning bror Torben Jensen, bror Palle Knudsen og bror Keith Victor Held velkommen som henholdsvis biskop, første- og andenrådgiver. Samme dag blev bror Wiggo Grandt Nielsen afløst som finansiel sekretær, og bror Jan Molbek blev kaldet til at være den nye finansielle sekretær.

KURT BOLAZ

Det nye biskopråd: (Fra højre) Førsterådgiver Palle Knudsen, biskop Torben Jensen og andenrådgiver Kieth Victor Held.

Nadvermødet den søndag var noget ganske særligt, og mange kneb en tåre. Der var absolut ingen, som gik upåvirkede derfra til de følgende klasser. Der var en stærk Ånd til stede under hele forløbet – og det var tydeligt, at stavspræsidentskabet handlede ud fra inspiration og Åndens tilskyndelse. En stor tak til det afgående biskopråd og et varmt velkommen til det nye. □

Marita Hyldtoft, Odense 1. Ward.

Vi står sammen!

Lørdag d. 2 december mødte ca. 120 af Aalborg Wards medlemmer og gæster op i kirkens aktivitetssal for at følge den opfordring, vi alle havde fået til at støtte tempelbyggeriet i København.

Aalborg Wards aktivitetskomite havde planlagt en aften, hvor vi både kunne more os i hinandens selskab og støtte tempelbyggeriet økonomisk. Aftenen blev indledt med sang og bøn som altid, når vi samles i kirken, hvorefter biskop Klitgaard overtog scenen – han havde sagt ja til at være primus motor i det, som blev aftenens hovedattraktion – en basar med ting som var samlet ind blandt kreative medlemmer. Biskoppen fungerede nu som auktionarius og fik fornøjelsen af at præsentere mange spændende ting lige fra juledekorationer til nisser i mange afskygninger og et stort billede af Kristus printet på stof i en utrolig flot kvalitet. I salen var der også opstillet flere boder, hvor man i pausen kunne købe forfriskninger lige fra brændte mandler til kandiserede æbler og risalamande – der var fiskedam for de små og håndarbejdsboder for de større.

Lidt senere var der også en mulighed for at komme til at røre sig!

Bror Michael Odgaard lavede en lynundervisning i linedance – det gav varmen, og humørbarometret steg også adskillige grader.

Tilbage til basaren – mange fine ting blev solgt og til flotte priser (det går jo til templet). Selv biskoppens slips blev på opfordring solgt, så alle midler blev brugt for at samle penge ind. Vi havde alle en hyggelig aften, selv om tegnebøgerne blev tømt. De fleste slæbte mange nye ting med hjem, og det økonomiske resultatet blev også meget fint – hele indsamlingen gav til templet kr. 10 500,00. □

Bent Falden, Aalborg Ward

Den nye tempelpræsident i Stockholm

Arne Lennart Hedberg (65), Ørebro Ward i Stockholm Stav, er blevet præsident for templet i Stockholm. Han afløser Spencer F. Jenson. Den nye tempelpræsidents hustru, Gunnel Viola Gustafsson Hedberg, er den nye tempelpræsidentinde.

Arne Hedberg har været missionspræsident i Sverige, regionalrepræsentant, stavspræsident i Göteborg og grenspræsident. Han er pensioneret leder af Kirkens Uddannelsessystem og er uddannet på universitetet i Göteborg. Hans far, August Hedberg, hørte omkring forrige århundredeskifte om de sidste dages hellige gennem en bekendt. Hans første hustru døde i 1903, og fire af deres fem børn nåede aldrig at blive voksne. Familien tilhørte Missionsförbundet, som praktiserede barnedåb.

FOTO: CHURCH NEWS

Gunnel og Arne Hedberg, det nye tempelpræsidentpar i Stockholm.

Da de ikke fandt noget belæg herfor i Bibelen, talte de flere gange om at gå over til baptisterne, men det blev ikke til noget. August satte sig imidlertid for at gøre, som disse sidste dages hellige forkyndte. Han lyttede interesseret, men eftersom rygterne om dette trossamfund var alt andet end gode, tog det ham over et halvt år at undersøge den såkaldte mormonisme, inden han blev overbevist om, at den indeholdt hele sandheden.

»Da hørte jeg for første gang om, at det krævede myndighed fra Gud, for at han kunne godkende dåben. Da jeg havde besluttet at lade mig døbe, kunne intet afskrække mig fra sammen med missionærerne at tage ned til Götaelvens udløb til et sted, der hedder Röda Sten. Denne sten er der den dag i dag, smuk og rødmalet. Dåben fandt sted den 18. marts 1905«, skriver August i sin dagbog.

Ernst var den eneste af Hedbergs børn fra det første ægteskab, som blev voksen. Han blev kaldet til at tage på mission, men døde 29 år gammel af tyfus og lungebetændelse, da han var missionær. En ung søster i grenen i Göteborg, som var hans gode ven, havde vist tænkt sig en fremtid sammen med denne missionær. Connie, som hun hed, blev i 1919 døbt som 20-årig sammen med sin far.

I stedet blev det sådan, at Connie giftede sig med den mange år ældre far. De fik sønnerne George og Arne. August døde i 1940, og Connie stod alene med ansvaret for drengene. Hun tjente trofast i Kirken i flere forskellige stillinger. Hun spillede orgel efter gehør, men som organist i Kirken blev hun nødt til at lære at spille efter noder.

Hendes ældste søn, George, giftede sig med Birgit, som var kommet i kontakt med Kirken på en rejse med Svenska Amerikalinjen gennem to unge missionærer, som var på vej til Sverige. To måneder efter at George og Birgit blev gift i 1956, blev de kaldet til at være GUF-ledere i den svenske mission. De siger, at de ikke havde kunnet klare alle rejserne og møderne, da de havde fået deres to børn, hvis det ikke havde været for farmor Connies altid villige og pålidelige hjælp. Efter otte år i denne kaldelse blev de afløst af Georges lillebror, Arne, som tog over sammen med sin hustru Gunnel.

Gunnel begyndte som 18-årig at søge efter en mening med livet. Hun fortæller: »Jeg arbejdede i kriminalpolitiets udlændingeafdeling i Örebro og skulle tage mig af ansøgninger om opholdstilladelse. Jeg skulle gennemgå alle de registre, der fandtes, for at forvisse mig om, at det ikke var en person, som var efterlyst. Min chef sagde til mig, at når der kom mormoner, behøvede jeg ikke at gennemgå registrene, ›for de er gode nok og gør ikke noget kriminelt, men de er lidt ›småtossede‹. De tror på en guldbibel, der er blevet åbenbaret, som de er her for at missionere om.‹«

En af disse amerikanske missionærer, som kom til politiet, havde en svensk kammerat med sig, og de begyndte at tale med Gunnel og invite-

rede hende i kirke. Det førte til, at hun undersøgte Kirkens lærdomme og blev døbt et halvt år senere i 1957. Siden da har hun været engageret inden for alt muligt i Kirken. Da hun og svenskeren, der var sammen med missionæren, som hun mødte på sit arbejde, mødtes igen, opstod der sød musik, og de blev gift. Ud over at passe familien og stillinger i Kirken har Gunnel skrevet ikke mindre end otte musicaler. Syv af disse blev opført i 1977–1988, mens den ottende blev opført i forbindelse med Kirkens 150-års jubilæum i 2000.

Gunnel Hedberg, som nu er præsidentinde i templet i Stockholm, er født i Örebro. Hun er uddannet på universitetet i Göteborg og har både skrevet slægts- og lokalhistorie.

Arne Hedberg er den sjette tempelpræsident i Stockholm. Den første var John Langeland (1985–1988), derefter George Damstedt (1988–1991), Reid Johnson (1991–1994), Bo Wennerlund (1994–1997) og Spencer Jenson (1997–2000). □

Kilde: Church News, 9. september 2000.

Udstilling om den store udvandring af danske medlemmer

I 1849 blev den danske grundlov ændret, således at der blev religionsfrihed i Danmark. I 1850 begyndte sidste dages hellige missionærer under ledelse af Erastus Snow fra De Tolvs Kvorum at missionere i Danmark. Efter disse to begivenheder fulgte udvandringen til Amerika af omkring 18 000 danskere, der var blevet omvendt til Kirken, som var den største ikke-lutherske bevægelse i Danmark.

De fleste af disse danskere udvandrede mod vest og slog sig ned i Utah Territory, hvor de styrkede udviklingen af den unge kirke.

For at kaste lys over denne betydningsfulde del af dansk-amerikansk historie planlægger det danske immigrantmuseum i Elk Horn i Iowa, Danish Immigrant Museum, en ny udstilling undernavnet »Udvandring i ødemarken: Danske mormoners oplevelser i Amerika«, som vil vare fra den 7. maj til den 28. oktober. I forbindelse med udstillingen vil museet desuden sponsorere otte foredrag om de første sidste dages helliges oplevelser på deres rejse tværs over Iowa og om det historiske aspekt i dette vigtige kapitel af Kirkens historie.

Kaster man et hurtigt blik på siderne i telefonbogen i Utah, bliver man straks klar over den indflydelse, som danskerne har haft på udviklingen af staten Utah, som er grundlagt af Kirken og er dennes hovedsæde. Næsten 18 000 danske mænd, kvinder og børn bosatte sig i Utah mellem 1852 og 1900 og fremmede i høj grad udviklingen af staten, sagde Rick Burns, der er leder af museet. Danmark bidrog faktisk med flere kolonister i Utah i disse år end noget andet land ud over Storbritannien, tilføjede han. Denne udstilling har særlig betydning for bror Burns, der har været på mission i Danmark.

»Man må ikke undervurdere betydningen af de bidrag, som de danske hellige ydede«, sagde han. »De var en integreret del af udviklingen, både af Kirken og staten Utah.«

Udstillingen skildrer missioneringen i Danmark, beretter om den anstrengende rejse fra Danmark til Utah og udforsker kolonisternes hverdag i deres nye land. De samfund, der blev grundlagt af de danske hellige langs rejsen såvel som satellitsamfund i hele Vesten, vil blive studeret.

Bror Burns bemærkede, at nogle omvendte aldrig nåede til Utah, enten på grund af død, sygdom, mangel på penge eller fordi de ombestemte sig. Nogle brød sig ikke om Utah og rejste tilbage for at slå sig ned andre steder, især i Nebraska, Iowa eller Minnesota. Derfor har mange i det midtvestlige USA samme arv som Kirkens medlemmer. »Disse beretninger er også interessante«, sagde han.

Det danske immigrantmuseum opfordrer alle, der er villige til at skænke eller udlåne fotografier, breve, dagbøger, slægtshistorier eller ting, der har med de danske helliges udvandring at gøre, om at kontakte museets kurator, Barbara Lund-Jones, sagde bror Burns.

»Ved denne udstilling håber det danske immigrantmuseum at opbygge en righoldig samling, der dokumenterer dette fascinerende kapitel af dansk-amerikansk historie.«

Museet, der ligger en times kørsel øst for Winter Quarters og 16 km nord for motorvejen I-80 i det danske område Elk Horn i Iowa, er det eneste nationalmuseum i USA, der går højt

op i at bevare og indsamle kulturgenstande fra og dokumentation vedrørende danskernes udvandring til Amerika. Museet blev oprettet i 1983 og flyttede i 1994 til sin nuværende bygning på knap 6000 m², der ligger på en otte hektar stor grund. Museet får mellem 1000 og 1200 kulturgenstande om året og tilbyder en lang række aktiviteter, programmer og begivenheder. Museet er åbent året rundt og kan kontaktes på tlf. 001 (800) 759-9192. □

Kilde: Church News, 10. februar 2001.

Københavns Stavs primaryaktivitet

Ca. 30 børn var samlet, da stavens Primary havde inviteret til aktivitetsdag i Frederiksberg Wards lokaler. Alle havde fået en spændende invitation; den var udformet som et vindue, og i stedet for et gardin var der et slør, og det skulle forestille forudtilværelsen. Alle var spændte på, hvad vi skulle lave.

Der blev sunget, og børnene blev spurgt om, hvordan de troede der havde været i forudtilværelsen, og om de troede, de havde fået nogle gaver i form af talenter, som de kunne tage med ned på jorden og udvikle. Der var snakken frem og tilbage. Nogle vidste med det samme, hvilke talenter de havde, mens andre skulle have lidt hjælp til at finde deres. Men at se deres glæde, da de opdagede, at der var noget, som de var gode til, det var dejligt.

Jeg er taknemmelig for, at lederne er opmærksomme på vore børn og på, hvilke talenter de har, så at de allerede i en tidlig alder selv bliver opmærksomme på deres evner. De skulle nu skrive deres talenter ned til senere brug.

Primarypiger i fuld aktivitet.

Derefter gik den vilde skattejagt. Der var anbragt hjerter forskellige steder i bygningen, og på dem stod nogle ord, og når man havde samlet alle ord, skulle det blive til en sætning. Alle fandt ud af det.

I Guds hus findes mange boliger

Nu var der stillet et »hus« op med mange vinduer, der kunne åbnes. Over hvert vindue var der dato, årstal og nogle få bogstaver og så mange prikker, som der skulle bruges til et navn. Nu skulle børnene finde deres bolig ved hjælp af de informationer, der var, og så skulle de sætte deres papir med deres talenter ind i vinduet.

Der var en del vinduer tilbage, som var tomme, men der er jo mange børn, som ikke er født endnu, og også mange, som i dag ikke kender vores kirke, og hvad den kan tilbyde af lærdomme. Så dér er der jo mulighed for at være missionær og vise vores talent for næstekærlighed.

Vi sluttede dagen med nogle dejlige forfriskninger, og alle gik hjem med en dejlig følelse af at være i besiddelse af talenter, som var under udvikling til glæde for en selv og andre. □

Kirsten Helaa, Amager Gren

21986 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)